

Încă nu s-a schimbat modul de măsurare a timpului, dar se modifică mereu felul în care-l pierdem. Oricât am vrea, oricâtă energie am avea de distribuit egal, pe parcursul unei zile, ne poticnim în timpî morţi, în minute sau chiar ore care trec fără valoare, fără profit psihic, sentimental sau chiar financiar. O coadă neprevăzută la un magazin sau ghişeu, un blocaj în trafic, negăsirea unui obiect esenţial (cheia de la casă, de la maşină, un act etc.), întârzierea celui cu care avem întâlnire, rătăcirea spre o destinaţie, din toate adunăm ore de viaţă inutile, care se scurg aiurea şi pe care nu le putem recupera niciodată. Dincolo de enervantul neprevăzut, mai pierdem timp şi cu statul fără noimă pe net, joaca pe computer sau iPad şi multe alte activităţi din care extragem o plăcere de moment, dar care se transformă în nişte hălci de viaţă prost administrate, derutant de goale şi neproductive. Culmea, la unii senzaţia de relaxare vine din cele mai pasive întreprinderi – televizor, jocuri, rebus,

sudoku, croșetat, citit, vizionarea unui film... La alții, limpezirea creierului e mult mai concretă, are legătură cu un sport sau o plimbare, o drumeție pe munte sau o tură cu mașina, dansat sau făcut curat în casă, grădinărit sau ieșit cu prietenii în oraș. Nevoia de a ne rupe puțin de probleme și de responsabilități o avem cu toții, dar fiecare își găsește liniștea, bucuria sau odihna pe alt palier de activități. Cei mai câștigați sunt cei care au pasiuni constante, hobby-uri, talent într-un domeniu ce-i face mereu să caute, să fie curioși, să fie conectați la propria lor evoluție, chiar și în timpul liber. Nu i-aș introduce în această categorie pe cei care se droghează, nici pe alcoolici și nici măcar pe cei dependenți de orice altceva care nu-i lasă nici să trăiască rezonabil, nici să facă măcar unei singure ființe viața frumoasă. Îi voi ignora, căci golul în care au căzut ei e prea adânc și nu vreau să merg atât de departe. Aș vrea să rămân în zona ideii de „curățenie” în viață, de bună organizare și strașnica poftă de a nu pierde timpul fără noimă. Căci, după cum așa de bine ne dăm seama la maturitate, timpul e ceea ce avem mai de preț și, într-o măsură confortabilă, de noi depinde să-l transformăm în amintiri minunate, în realizări personale, să-l măsurăm în zâmbetul celor dragi și în fapte bune.

Acum câțiva ani am decis că voi avea mereu grijă să-l învăț pe fiul meu să prețuiască timpul și, odată cu acest demers, am făcut o înțelegere cu mine însămi: că voi avea grijă de timpul meu, de fiecare oră care mi-a fost distribuită... pe o perioadă nedeterminată, adică pe viață. Viața mea. Am ajuns într-un punct în care simt că sunt un om organizat și mi-e tot mai greu să fac concesii celor care vor să-mi consume timpul. Timpul meu. Fiecare are timpul lui, la totala lui discreție, dar mereu se găsește cineva care-ți încâlcește firele bine aliniate ale intențiilor tale în viață. Bunăoară, la o întâlnire la care am participat recent și pentru care am schimbat două avioane, căci mi s-a părut importantă (era vorba despre o campanie pentru educație în mediile sărace), discuția dintre invitați, organizatori și presă decurgea firesc, chiar elegant și interesant, până când o doamnă ce reprezenta o ditamai organizația a întrerupt strident șirul unor discuții libere fructuoase cu un discurs despre organizația sa. Deși moderatorul îi pusese o întrebare punctuală, doamna a despăturit un teanc de hârtii din care a început să ne explice când s-a înființat organizația și ce vrea ea de la omenire. Pe la sfârșitul primei pagini, când atenția și înțelegerea cu mine (aceea de a evita pierderea de timp) au leșinat, am simțit nevoia să le resuscitez

cu o piedică în calea noianului de fraze seci și lungi emise de doamna cu pricina, din care nu numai că nu aflam răspunsul la întrebarea moderatorului, dar nici nu mai știam de ce ne adunaserăm acolo. Cât am putut de elegant, am întrerupt-o și am rugat-o să ne cruțe și să revenim la atmosfera de dinaintea primei sale pagini, aceea în care chiar comunicam, chiar ne ascultam unii pe alții și încercam să promovăm o cauză utilă societății românești, nevoia de a merge la școală și de a dota școlile sărace cu cele de trebuință. Limita mea de a asculta discursuri de lemn e atât de fragilă, încât am decis să-mi fac propria campanie de a le contracara, oricât de nepopulară ar fi, pe alocuri (mai ales când e vorba de organizații și instituții de stat), întreruperea dezlănțuitului vorbitor. Din fericire, întreaga adunare (mai puțin doamna și organizatorii care o invitaseră) a reacționat în favoarea mea și împotriva... pierderii de timp. Am rămas nu numai cu un timp câștigat, ci și cu mirarea că ditamai organizația nu are un antrenament de comunicare mai din zilele noastre, mai ritmat, mai la obiect și neapărat la subiect. E doar un exemplu de atitudine împotriva ființelor sau întâmplărilor care atentează la timpul meu. Bănuiesc că aveți toate mijloacele să procedați într-un mod similar, dacă atacul la adresa pachetului

de ore care v-a fost distribuit e la fel de terorist și de absurd. Sunt sigură că cei care ați avut, ca și mine, revelația că timpul contează cu adevărat știți cum să rezolvați scurtcircuiturile care vă țin pe loc și vă umpleți zilele cu toate miroseniile vieții, chiar și în acele doze mici care înseamnă „timp liber”.

Într-un registru mai casnic, pot să mărturisesc că, atunci când mă spăl pe dinți, fac genuflexiuni sau mișcări de stretching, citesc cărți în poziții de yoga, pe care le schimb la fiecare nouă pagină, nu mă uit la televizor decât în bucătărie, când fac mâncare, am mereu în mașină, pentru blocajele din trafic, audiobook-uri și CD-uri de învățat o limbă străină sau incluzând conferințe TED, când fac curățenie ascult muzică, cu prietenii mă văd în locuri liniștite, ca să putem face conversație, în vacanță nu zac pe șezlong, ci vizitez sau fac diverse sporturi, în avioane citesc sau scriu. Și simt mereu că timpul trece așa cum vreau eu să-l trăiesc. Lista e incompletă, desigur, căci n-aș vrea să vă consum timpul în care v-ați putea schița propria ordine în viață și v-ați putea alcătui programul cel mai sofisticat... pentru a vă simplifica viața. Aș mai adăuga doar că orice schimbare de stil de viață începe cu o curățenie aprigă, din care se elimină tot ce e prăfuit, murdar și inutil, fie că e vorba de

ființe, obiecte, apucături, dependențe sau rătăcirii de moment. 24 de ore. Atât avem AZI la îndemână, căci despre MÂINE nu avem niciodată suficiente informații. Și dacă din fiecare AZI rămâne un IERI interesant, înseamnă că timpul n-a fost pierdut. Zâmbetul de mulțumire, fericirea nu țin niciodată 24 de ore, dar în 24 de ore încap atâtea șanse să le trăim...